

føre en saa bethdelig Beføstning i Bygninger og Anlæg, at den Besparelse, som der nu er Tale om, paa ingen Maade vil vise sig at være der i Virkeligheden. Jeg kan jo kun anføre her som et lille Exempel, at Horsens-Stationen i Overflaget er anført at ville koste henved 70,000 Rbd., og denne Station, der langtfra er saa stor, som Aarhus Station nu for Tiden er anlagt, vil kunne afgive en Maalestok for de Omkostninger, som man idetmindste vil komme til at anvende for at udvide Brabrand-Stationen til at kunne danne et virkeligt Knudepunkt. Det synes mig ogsaa at maatte være indlysende for de ærede Herrer, at dersom Brabrand skal være et Knudepunkt, kan det ikke være en lille Station, hvor Vognene staaer paa Banen hele Tiden, hvor der ingen Skuur er til Dplag, hvor der ikke er Værksteder, og hvor der ingen Driftsbestyrelse er. Det vil umulig kunne skee, at hele Jernbanen skal have sin Hovedforsyning af alt Materiel, af Vogne og Locomotiver, og selve sin Bestyrelse inde i Aarhus, liggende ved en lille Sidebane, og at saa det Hovedpunkt, hvor der altid vil være Noget at gjøre, hvor der altid vil være Tale om Forsyning, skal ligge et andet Sted inde i Landet, og at enhver Smule, der skal bringes til Forsyning, skal specielt indlades paany i Aarhus, efterat være udloset der, og saa igjen føres til Brabrand og anvendes der. Nei, det, der vil blive den simple Følge, er aabenbart, at hele den Beføstning, som man har gjort ved at bygge Aarhus Station saa stor og saa fuldstændig, som den er, ved at indrette Localer til Overdriftsbestyrelsen, Dplagspladsen til det hele Materiel, Dplag til Ginders, Skure til Vognene, Huse til Locomotiverne, Værksteder til Reparationer, — at Alt dette er spildt Arbejde, og at man maa begynde forfra ved Brabrand Station, for at montere den paa samme Maade. Det troer jeg, er et Punkt, der, naar man seer hen til Beføstningen ved Sagen, dog maa overbevise de Herrer om, at Beregningerne ingenlunde fortiden ere fuldstændige.

Med Hensyn til selve den Interesse, som kan ligge for Aarhus i Sagen, saa troer jeg virkelig, at Stemningen her i Thinget altid har været den, at det dog var Meningen, at

Aarhus skal danne et virkeligt Hovedpunkt i den jydsk Forbindelse. Jeg har opfattet Aarhus's Stilling saaledes — og jeg troer, at Aarhus selv gjør det — at det ikke er Meningen for Aarhus egentlig at drage til sig mere Dpland paa nogen anden Bys Beføstning, men det, der er Meningen for Aarhus, er at udvikle sig til en saadan By, at den kan danne et Concurrerenceudspørselspunkt, der ved Siden af den Udførsel, som for hele Jylland er aabnet Syd paa, kan aabne Jyllands Beboere Leilighed til til enhver Tid at vælge den billigste og fordeeltigste af to Udførselsveje. Det troer jeg er det, som bør være Aarhus's Opgave, og som bør være det, man venter af Aarhus, men netop dette er det, man i høi Grad generer Aarhus i at udvikle sig til. Aarhus skal ikke og kan ikke tiltrive sig hele den jydsk Ud- og Indførsel, men Aarhus kan danne et vigtigt regulerende Moment, der til enhver Tid concurrerer med Syden og tvinger vore Handelsforbindelser sydpaa til at give de jydsk Runder — det være sig nu Dvæg- og Kornproducenter eller Forbrugere af Indførselsgjenslande — deres fulde Ret.

Til at stræbe hen til at indtage en saadan Stilling har man kraftigt opmuntret Byen, og den er godt i Gang dermed, men efter engang at have vist Interesse for, at det skal skee, opgiver og aldeles fordærver man det. Det er derfor, det ligger mig og Byen saa overordentligt paasinde, at det, man engang har søgt at opmuntre, ikke bliver qvalt, og jeg kan ikke opgive min bestemte Mening om, at det vil skee, hvis man vedtager, hvad der nu foreligger. Jeg troer ikke, det behøver meget vidtløftigt at udvikles, hvilken Skade det er for en By at komme til at ligge ved en Sidebane; men jeg vil dog tillade mig blot at nævne et andet Votum end mit eget i denne Sag, nemlig Ordførersens for det Jernbaneudvalg, som var nedsat i 1862. Dengang vil det erindres, at Horsens oprindeligt ogsaa var foreslaaet at skulle ligge ved en Sidebane. Det opgav man, opgav det netop med ikke saa lidet Besvær, og sagde den ærede Ordfører dengang: „Det maa anses for, og er ogsaa i Motiverne til Lovforslaget erkjendt som aldeles usforsvarligt, selv